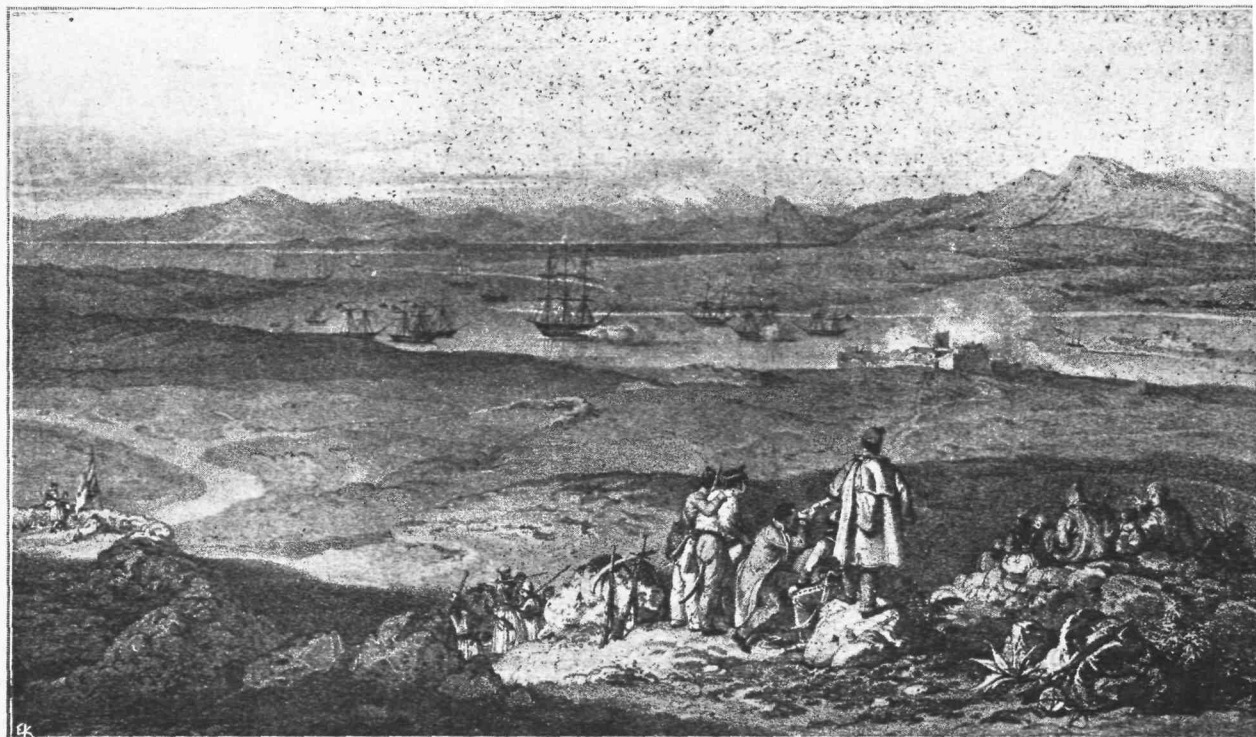

Σχεδιογράφημα τοῦ Κρατζέζεν

Ἐπίθεσις κατὰ τῆς ἐν Πειραιεὶ Μονῆς τοῦ Ἀγίου Σπυριδωνος

ΑΡΜΟΝΙΑΙ

ΤΙ ΝΑΝΕ ΤΑΧΑ;

Ι. Ο ΗΛΙΟΣ

ΗΝ ὥρα ποῦ ὁ ἥλιος
υπερήφανος προβάλλει
ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ
βουνοῦ — κατακτητὴς
τοῦ κόσμου — καὶ χρυ-
σώνονται μὲ τῆς ἀκτι-
νες του οἱ κάμποι καὶ
λαμποκοποῦν ἡ θάλασ-
σες, νοιώθω ἓνα ξύ-

πνημα νὰ μοῦ δροσίξῃ τὴν ψυχὴ.

Τί νᾶνε τάχα;

Τὴν ὥρα ποῦ κατακόρυφος ὁ ἥλιος ξεροψή-
νει τὰ δένδρα καὶ φλογίζει τοὺς ἀνθρώπους
καὶ ἀνασαίνει βαρεῖα ἡ γῆ καὶ ναρκώνεται ἡ
θάλασσα, τὴν ὥρα ποῦ ὅλα εἶνε ἀποκαμωμένα,
νοιώθω μιὰ παράξενη σκέψις νὰ μοῦ τυραννῇ
τὸν νοῦ.

Τί νᾶνε τάχα;

Τὴν ὥρα ποῦ ὁ ἥλιος ἀποσταμένος κυλιέται
πίσω ἀπὸ τὸ βουνὸ καὶ χάνεται σιγά-σιγά

σκορπίζοντας κατακόκκινες ἀχτίδες καὶ ροδί-
ζουν τὰ συννεφάκια καὶ λιποθυμοῦν ἡ ἀκρο-
γιαλιές καὶ ξεπροβάλλουν δειλὰ ἢ πρῶτες σκιές
στὴ γῆ καὶ ἡ θάλασσα φουσκώνει, νοιώθω μιὰ
λύπη ἀόριστη νὰ μοῦ σφίγγῃ τὴν καρδιά.

Τί νᾶνε τάχα;

ΙΙ. Η ΣΕΛΗΝΗ

Τὴν ὥρα ποῦ τὸ φεγγάρι δλόγιομο, ἀχνό,
ρίχνει τῆς γλυκῆς ἀκτίνες του καὶ παραμερί-
ζουν ἡ σκιές καὶ οἱ ἀνθρώποι σηκώνουν ψηλὰ
τὰ μάτια καὶ μιὰ γαλήνη, μιὰ σιωπὴ, ἓνα μυ-
στήριο ἀπλώνεται παντοῦ, νοιώθω μιὰ νάρκη
νὰ μοῦ παραλύῃ τὸ σῶμα.

Τί νᾶνε τάχα;

ΙΙΙ. ΕΓΩ

Ἡ ψυχὴ μου, ἡ ξαναγεννημένη, πετᾷ πολὺ
ψηλά.

Ὁ νοῦς μου, ὁ κουρασμένος, πλανιέται σὲ
ἐκστασι.

Ἡ καρδιά μου, ἡ πονεμένη, ξεσπᾷ σὲ δά-
κρυ.

Νοιώθω κἄνι νὰ μὲ σέρνῃ στὸ ἄγνωστο.

Τί νᾶνε τάχα;

ΙV. ΕΣΥ

Δυὸ μάτια: Φωτεινὰ σὰν τοῦ Ἥλιου τὴν ἀ-

νατολή.—Φλογερά, σὺν τῷ μεσουράννημά του.
—Λυπημένα, σὺν τῇ δύσει του.

Μιά σιλουέττα—σὺν μιᾷ Νύφῃ ποῦ ξέφυγε
ἀπὸ τὰ βῆθη τῶν αἰώνων γιὰ νὰ μαγέψῃ μὲ τὸ
ἀφρογέγγητο σῶμα.

Ἀπὸ τὸ φῶς τῶν ματιῶν της—ἀπὸ τῇ σκιᾷ
τοῦ σώματός της: πότε βλέπω μιὰ νέα ζωή,
πότε ἀντικρύζω ἓνα μοιραῖο θάνατο.

Ἐλπίζω, καὶ κλαίω.

Ὁνειρεύομαι, καὶ πεθαίνω.

Αὐτὸ τάχα νᾶνε;

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

(Ἀπὸ τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν «Ἀκαδημαϊκὸν Ἡμερολόγιον» τῶν
Πατρῶν τοῦ ἔτους 1918).

Η “ΑΙΝΕΙΑΣ”, ΤΟΥ ΒΕΡΓΙΛΙΟΥ

Η ΦΗΜΗ

(«Αἰνείας» IV, 174-188)

Ἡ Φήμη! τὸ πῶς γλήγορον ἀπ’ ὅλα τὰ κακά!
Ἀκμάζει μέσ’ ὅς τὴν κίνησι’ κι’ ὅσο καλπάζει, ἀρπάζει
δυνάμεις. Ἀπ’ τὸ φόβο της, εἰς τὴν ἀρχὴν μικροῦλα.
ἄλλ’ ὅστερα μπερδεύεται ἡγῆλά μέσ’ ὅς τοις ἀνέμοις
κι’ ἔχει ὅς τὰ νέφη τὴν κορυφήν, ἐν ᾧ πατάει ὅς τὸ χῶμα.
Στὴ Φήμη, τὴν ὀστερὴν ἀδελφὴν Τιτάνων καὶ Γιγάντων,
ἡ Γῆ, ἡ μητέρα, ἀπ’ τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν ἐρεθισμένη,
ἔδωκε πόδια φτερωτά κι’ ἀκούραστες φτερούγες.
Τέρας φριχτὸ καὶ θεόρατο! Μύρια φτερά τὸ σκέπουν
καί, κάτω ἀπ’ τὸ καθένα τους, εἶν’ ἀγρυπνο ἓνα μάτι.
—Θαῦμα νὰ εἴπῃς!—
καὶ τόσες γλώσσες διαλαλοῦν, καὶ χεῖλη, αὐτιά κου-
[νιῶνται!]

Τὴ νύχτα πετάει ἀνάμεσα γῆς κι’ οὐρανοῦ· ἡ σκιά της
τριῖεν τὰ βλέφαρα ποτὲ δέν της τὰ ἐκλείσει ὁ Ὑπνος.
Τὴ μέρα κάθεται φρουρὸς ὅς τῆς στέγες καὶ ὅς τοις
[πύργους]
καὶ σπέρνει ἐκεῖθε ταραχὴν εἰς τῆς μεγάλαις πόλεις,
τσιμπούρι αὐτὴ ἀξεκόλλητο γιὰ ψέμματα ἢ ἀλήθειες.

Μεταφραστὴς Ν. ΛΙΒΑΔΑΣ

Προτομή τῆς δεσποινίδος Μάνου, ὑπὸ Μ. Τόμπρου